

[Christmas Møller.]

der under den videre Forhandling i Rigsdagen kom den Dag, da vi fandt sammen i et andet Forslag — naturligvis i Overensstemmelse med eller paa Grundlag af det, Venstre har foreslaaet. Saa bør det ærede Medlem svare mig, om jeg ikke har opfattet ham rigtigt, naar jeg siger, at det aldeles ikke vilde være noget, der var ham imod, at gaa ud til Valg sammen med Regeringspartierne, enig med dem om et Forfatningsforslag?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Brorsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Brorsen: Den højtærede Statsminister forsøgte at sætte Tonen en lille Smule op, da han for et Øjeblik siden var oppe her paa Talerstolen. Jeg synes ikke rigtig, det lykkedes for ham. Maa jeg i Anledning af hans Kritik over for Venstre sige, at hvad angaar Spørgsmaalet almindelig Valgret, har vi vor Sag i den bedste Orden. Vi har vist Lov til at hævde, at er der noget Parti, der for ikke saa lang Tid tilbage har kæmpet for den almindelige Valgrets Gennemførelse i Danmark, er det sikkert det Parti, jeg tilhører.

Den højtærede Statsminister sagde, at han troede, at denne Forfatning vilde staa i en rum Tid. Ja, kan vi nu stole paa det? Hvad sagde de Herrer i 1915? Hvad sagde de i 1920? Da var det den tyske Weimar-Forfatning, vi absolut skulde have indført, og det hurtigst muligt, i vort Land. Vi var jo Sinker med Hensyn til den Forfatning, vi fik i 1915, nej, den Forfatning, de havde gennemført i Tyskland, den var moderne, den var i Overensstemmelse med Tiden og den maatte vi indføre her i Danmark. Jeg har et Par Gange gjort opmærksom paa, hvorledes det gik med denne Weimar-Forfatning, men det, jeg vil opholde mig ved her, er den Svingning, der i Løbet af blot et Par Aar fandt Sted inden for det socialdemokratiske Parti. Derfor er jeg ikke sikker paa, at man kan stole paa dem, i det Øjeblik der maaske kommer en helt anden Partideling her i Rigsdagen, end der er i dette Øjeblik.

Hvad nu vor Stilling angaar, da har vi stillet vor Forslag, og det er hule Talemaader, naar man taler om de mange forskellige smaa Landsting, vi vil indføre i vor Forfatning. Der er f. Eks. dette, at et stort Mindretal paa to Femtedele skulde have Ret til blot i nogle faa Maaneder at udsætte et Lovforslag, og det behøver oven i Købet ikke at blive udsat, for Regeringen

kan gennemføre det, hvis den fører Sagen ud til Folkeafstemning og faar Tilslutning ved denne. Hvad er det for noget Snak, at det skulde være noget i Retning af, at et Mindretal skal raade over Flertallet? Nej, vi kan udmærket godt være vor Stilling bekendt. Vi har tilstrækkelig motiveret den, og jeg kan heller ikke — kan jeg forstaa, da Formanden har rejst sig — faa Lov til at sige mere. Der er ganske vist optraadt nogle nye Talere i Dag, men noget særlig nyt er der vel ikke kommet frem i Diskussionen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Den højtærede Statsminister gentog nu det, der blev sagt i 1915 af den daværende Statsminister: at naar det konservative Parti nu stillede sig paa den lige og almindelige Valgrets Grund, vilde det blive befriet for en tung Byrde — det blev efter min Mening sagt bedre i 1915, end det blev sagt i Dag. At den lige og almindelige Valgret sejrede endeligt i 1915, har den konservative Ordfører skrevet i 1931.

Den konservative Ordfører sagde: Vi vil ingen Mindretalsbeskyttelse. Dermed er det Standpunkt, som Det konservative Folkeparti indtog ved Henvendelsen til Kommissionen af 20. Januar 1938, forladt eller noget værre.

Den højtærede Statsminister sagde, at man her skulde vælge imellem Demokrati og andre Statsformer, og paa den socialdemokratiske Kongres blev det sagt, at man vilde ikke have noget med Kommunisterne at gøre, fordi de var Tilhængere af Diktaturet. Mig bekendt er der her i Salen ikke andre Diktaturtilhængere end Kommunisterne. De stemmer altsaa for den Forfatning, som den højtærede Statsminister nu taler om, og de maa jo gøre det, fordi de anser den for at være et brugbart Redskab for deres Politik.

Endelig talte den højtærede Statsminister om Samling af Folket; og det tales der om fra mange Sider. Det har altid staaet for mig saaledes, at Socialdemokratiet, hvis det med Sandhed vilde kunne tale om en Samling, ogsaa med Ærlighed maatte sige Farvel til Klassekampen. Og det har dette Parti ikke været i Stand til at gøre endnu.

Naar den højtærede Statsminister siger, at man maaske nødigst vilde undvære det socialdemokratiske Parti, saa vil jeg dertil